

„Vidim to na dva dny a dvě noci. Jeden stan, každej svůj spacák.“

„...a pasti na medvědy.“

„Nebud' blbej, ty vyrobíme na místě z klacků a lián, vole.“

„Liány v Rumunsku? Tak to bude chtít i nějakou flašku.“

„Flašky...“ opravil Mildu Tyglík a mrkl na Harryho. Tenhle výlet plánovali už sakra dlouho, ale teď to konečně vypadalo, že snad doopravdy odjedou.

„Na začátku dubna je ještě sakra zima, pánové,“ konstatoval Milda.

„Proto ty flašky, ne?“ držel se Tyglík svého a myslel na péřovku, co měl loni v Tatrách.

„Tak holt nebudeme spát, no.“

„A proč s sebou teda potáhneme ten stan a spacáky?“

„Abys měl do čeho strčit toho medvěda,“ navrhl Harry.

„Jo, až ho chytíš na ty jeho liány,“ zasmál se Tyglík a obrátil do sebe zbytek zvětralého piva. „Je to hnusný, ale dal bych si ještě.“

Harry se zvedl a zmizel v kuchyni. „Dá někdo kafe?“

„Turka, dík,“ houkl Milda, „a neslad' mi to tolik, jo?“

„Ok... Hele, pánové, budete mít někdo nějakou navigaci?“

„Na co navigaci? Domorodou mapu!“

„Jo, a kompas, blbečku. Jako by ses v tom vyznal.“ Harry přinesl Tyglíkovi další plechovku a natáhl se k Mildovi s hrnečkem.

„Co děláš?! Chce bejt partyzán a cmrndá kafe, ještě jsme ani nevyjeli!“

Harry se ušklíbl. „Sorry, vole, je to horký. Hele, tak jak teda?“

„Klid, to zařídím já,“ mávl rukou Milda a utřel stůl papírovým kapesníkem.

„Plznička by nebyla?“ nenechal se vyrušit Tyglík.

„Jestli sis jí nedones, tak máš smůlu. Hoď po mě zapalovač, jo? ...Budete s sebou brát mobily?“

„Budu muset, jinak se mladá zblázní,“ vzdychl Milda.

„Pochybuju, že tam bude signál. V pralese,“ zamračil se Tyglík na plechovku a přelil její obsah do umatlaný sklenice.

„V to taky doufám!“

Harry potáhl z cigarety. „Koukam, že se těšíš, až na chvíli vypadneš, co?“

„Starej se radši o svojí KáPéZetku, jo?“

Chvíli na sebe jen tak koukali, každej zahrabanej do vlastních myšlenek.

„Hele, a nebyl by fakt lepší ten červenec?“ zkusil to Tyglík, když už se mu zdálo ticho moc dlouhý.

„Neser! Víš, co tam bude v létě lidí?“

„No, že do Rumunska jezdí turistů...“, přisadil si Milda, „plný autobusy!“

Tyglík se nedal odradit: „A nějaký očkování?“

„Proti lenosti,“ hodil Harry nedopalek z okna.

„Proti medvědům,“ zkusil Milda.

„Volové!“ Nahnul Tyglík sklenici a napadlo ho, jestli nebude moc blbý, když si už teď řekne o třetí kousek.

Jedenatřicátýho března ráno zazvonil telefon. Harry zrovna dorazil z práce, dva dny nespál, tři se neumyl. Z osmdesátilitrový krosny vyhazoval špinavý prádlo, který se kupilo mezi dvěma koupelny, a zbytky zásob, na něž během těch čtrnácti dnů úplně zapomněl – zelenej salám, okoralý jabko, spláclou paštiku. Potřeboval si vyprat boty a zjistit, jestli má ještě vůbec něco čistýho na sebe, najít hamak, kterej si chtěl vzít s sebou, přestože věděl, že se mu stejně nebude chtít někam ho vázat a v noci z něho minimálně dvakrát sletět na hubu. Vytáhl telefon z kapsy. „Jo? Mildo?“

„Hele, ty konzervy mít nebudu.“

„Proč? Jsem s tím počítal...“

„Těšíš se na rumunskou divočinu, nebo trenčanskej párek s fazolí?“

„Na obojí!“

„Tak to máš smůlu,“ Milda si odkašlal, „s Tyglíkem si vezem domácí zásobičku.“

„Jako krabičky?“

„No a?“

„A jak to budeš jíst?“

„Jako ty ten párek, blbe.“

„No, jak myslíte...,“ pokrčil Harry rameny, „ok, no. Takže pozejtří v pět. Čus.“

Položil mobil na botník a znova se ponořil do hlubin batohu. Vyprat boty, jelo mu hlavou, ta paštika ještě pude...hamak.... jo a taky ty pitomý konzervy!

Prvního dubna vstal Tyglík těsně před polednem. Třeštila ho hlava. Možná toho tentokrát vypil opravdu moc... Poslepu nahmatal provázek žaluzie a jedním pohybem ji zatáhl. Uf. Hlavně žádný světlo! Vedle postele se válela kupa oblečení tak, jak ho ze sebe v noci stáhnul. Smrděla. Tyglík na ni chvíli tupě zíral, bál se zaostřit, nakonec k ní ale přidřepel a prošacoval mikinu, aby našel mobil. Vytáhl ho z kapsy spolu s čímsi lepkavým, čuchl k tomu a štítivě to zase odhodil někam na koberec. Udělal krok a šlápl na knoflík kalhot schovaný pod naruby obráceným tričkem. „Sakra!“ Přemýšlel, co to chtěl vlastně udělat...

„Mildó?“ zabručel do telefonu, když se mu konečně podařilo trefit to správný tlačítko, a promnul si kořen nosu.

„Jo? Co je?“

„Hele, ty vole, mám problém.“

„No?“

„Já to zejtra nedávám...“

„Cože?!“

„Nekřič na mě, debile,“ zaúpěl, „děsně mě bolí hlava!“

„Jak jako nedávám?!“ odmítal se Milda krotit.

Tyglík trochu odtáhl telefon od ucha. „Něco na mě leze, fakt...“

„Jo, opice!“

„A pozejtří je ta oslava, tam prostě musím bejt, jsem jim to slíbil...“ nekomentoval to Tyglík.

„Si děláš prdel, že to teď vzdáš!“

„A taky jsem zraněnej!“ vzpomněl si na ostrej knoflík a svoje chodidlo.

„Jestli tam zejtra v pět nebudeš, končím s tebou, brácho!“

„Mildo, hele... Mildó?“

Tyglík se podíval na hluchej telefon a obrátil oči v sloup. Hodil ho na polštář a znova sebou plácl do postele. Peřina příjemně chladila.

Druhého dubna seděl Milda u snídaně a sledoval Lušku, jak věší kupa vypraného bílého. Byt voněl máchadlem.

„Ty dneska nejdeš?“ zeptal se jí.

„Ne, mám tejden volno,“ klepla Luška srolovanou ponožkou a zakolíčkovala ji.

„A proč sis brala volno, kdyžs věděla, že jedu pryč?“ vyjel na ni.

„Protože jsem doufala, že nebudeš pitomej a rozmyslíš si to!“ vrátila mu.

„Lušinko, prosim tě, víš, jak se na to už půl roku těším!“

„Hele, mě je to fuk, klidně si jeď, když chceš. Mě to nezajímá!“ chytla Luška v rozkroku jedny z jeho trenek a zamávala jimi.

Milda postavil kafe, kterého se chtěl právě napít, zpátky na stůl a polkl naprázdno...

Na nádraží ani noha. Paní v okýnku pletla cosi červenýho, do odjezdu couráku zbývala asi čtvrt hodinka. Harry, s krosnou opřenou o oprýskanou zeď čekárny, svíral v ruce hromadnou jízdenku a hypnotizoval vchod.

Deset minut do odjezdu.

Pokladní si odkašlala. Ticho.

Pět minut do odjezdu.

Do ticha pípla první smska.

Tři minuty do odjezdu.

Druhá.

Harry koukl na mobil a bylo mu to jasný.

Vlak přijel.

Nastoupil.